

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Stanisław Sielski
Sędziowie:	SSA Zbigniew Różański (spr.) SSA Stanisław Urban
Protokolant:	stażysta Aneta Kudła

po rozpoznaniu sprawie oskarżonego **A. W.**

zażalenia świadka **P. L.**

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 7 stycznia 2013 r., sygn. akt II Ka 376/12

o nieuwzględnieniu wniosku świadka o zasądzenie kosztów podróży oraz zwrot utraconego zarobku

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

postanawia:

zażalenie świadka P. L. **pozostawić bez rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie, na podstawie art. 618 a i art. 618 b k.p.k., nie uwzględnił wniosków świadka P. L. o zwrot kosztów dojazdu na rozprawę oraz zwrot utraconych zarobków. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wskazał, iż świadek nie wykazał rzeczywiście poniesionych i celowych kosztów dojazdu własnym samochodem, ani też tego, że stawiennictwo w sądzie skutkowało utratą przez niego dziennych zarobków.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył P. L. wywodząc, iż stanowisko Sądu Okręgowego nie jest zasadne, a w piśmie do Sądu omyłkowo wskazano, iż w dniu 20 września 2012 r. przebywał w firmie, podczas gdy w tym dniu przebywał na delegacji w O..

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o pozytywne rozpatrzenie jego zażalenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez świadka P. L. należało pozostawić bez rozpoznania z powodów o jakich mowa poniżej.

Analizując akta niniejszej sprawy Sąd odwoławczy doszedł bowiem do przekonania, iż przedmiotowe zażalenie jest niedopuszczalne z mocy ustawy w rozumieniu art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 426 § 1 k.p.k.

Istotny jest bowiem fakt, że zaskarżone postanowienie zostało wydane przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w toku postępowania odwoławczego, a wskazane wyżej przepisy zamykają drogę do kontroli odwoławczej orzeczeń wydanych przez sąd odwoławczy.

Wprawdzie z treści art. 616 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 616 § 2 k.p.k. wynika, że należności świadków stanowią wydatki Skarbu Państwa wchodzące w skład kosztów sądowych, a zgodnie z art. 626 § 3 zd. 1 k.p.k. na orzeczenie w przedmiocie kosztów służy zażalenie, to jednak nie oznacza automatycznie, iż zażalenie to przysługuje w każdym przypadku.

Kwestii dopuszczalności zażalenia w omawianej sytuacji procesowej nie można rozstrzygać bez odniesienia się do treści art. 426 § 1 k.p.k., który stanowi, że od orzeczeń sądu odwoławczego nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Omawiany przepis przewiduje, że niedopuszczalne jest wniesienie środka odwoławczego od orzeczeń wydanych przez sąd odwoławczy na skutek odwołania, jak i od orzeczenia wydanego przez sąd odwoławczy w toku postępowania odwoławczego. Wyjątki od tej zasady zostały wskazane w § 2 art. 426 k.p.k.

Brzmienie art. 426 § 1 k.p.k. wskazuje wprawdzie, że ustawa może stanowić inaczej to jednak przepis art. 626 § 3 k.p.k. nie może być uznany za tego rodzaju wyjątek. Z jego treści, w sposób niebudzący wątpliwości wynika bowiem, że dotyczy on jedynie orzeczeń w przedmiocie kosztów wydanych przez sąd pierwszej instancji, a nie przez sąd odwoławczy. Zgodnie z tym przepisem zażalenie takie przysługuje, „jeżeli nie wniesiono apelacji”. Ponadto z żadnego innego przepisu kodeksu postępowania karnego nie wynika dopuszczalność wniesienia zażalenia na orzeczenie sądu odwoławczego w przedmiocie kosztów postępowania, a w szczególności nie wynika to z art. 426 § 2 k.p.k., określającego odstępstwa od reguły określonej w § 1 tego przepisu i przewidującego, że zażalenie przysługuje jedynie od postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanego na skutek zażalenia, a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, o zastosowaniu środka zapobiegawczego lub nałożeniu kary porządkowej, które rozpoznaje inny równorzędny skład sądu odwoławczego.

W realiach niniejszej sprawy orzeczenie o nieuwzględnieniu wniosku świadka P. L. o zwrot kosztów dojazdu na rozprawę oraz zwrot utraconych zarobków zostało wydane przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w toku postępowania odwoławczego, a tym samym w świetle naprowadzonych wyżej okoliczności uznać należało, iż zażalenie na to postanowienie było niedopuszczalne z mocy ustawy. Wprawdzie Sąd Okręgowy błędnie pouczył świadka o możliwości złożenia zażalenia, to jednak nie oznacza, iż sąd odwoławczy jest zobowiązany do rozpoznania takiego środka odwoławczego. Z brzmienia przepisu art. 430 § 1 k.p.k. wynika bowiem, iż również sąd odwoławczy dokonuje oceny dopuszczalności rozpoznania takiego środka.

Sąd Apelacyjny doszedł zaś do przekonania, że wydane przez sąd odwoławczy postanowienie w przedmiocie zwrotu świadkowi kosztów dojazdu na rozprawę oraz zwrotu utraconych zarobków nie podlega zaskarżeniu.

Mając na względzie naprowadzone wyżej okoliczności orzeczono jak na wstępie.